VIII. Bažnyčios ir vienuolynai
Churches and Monasteries

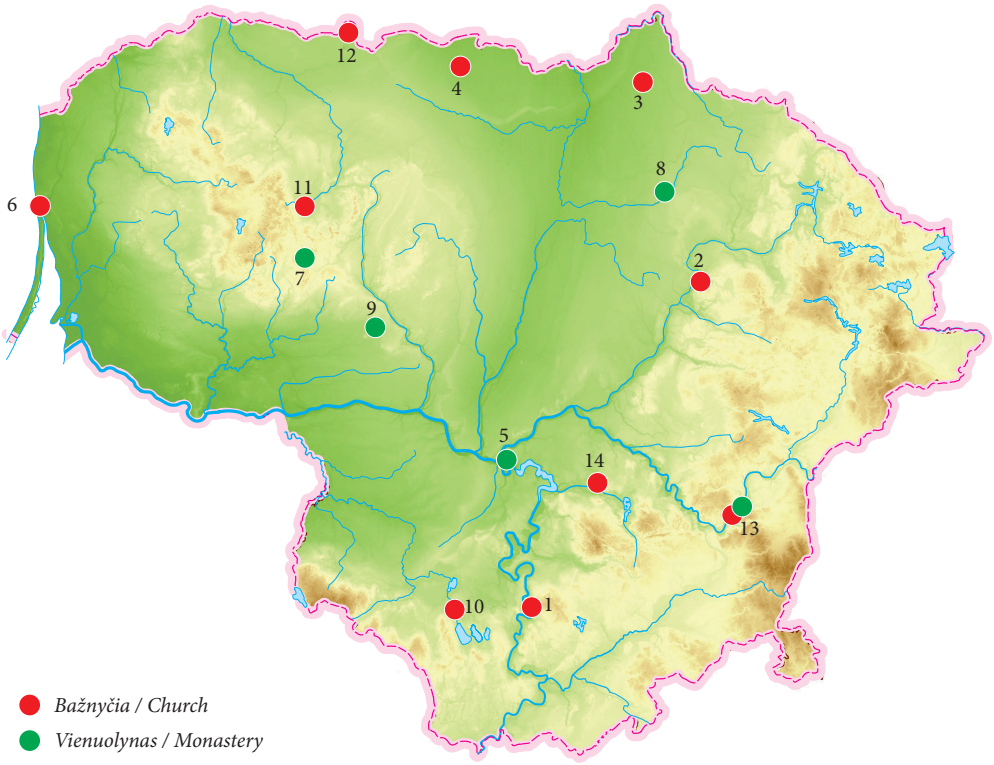

● *Bažnyčia / Church*
● *Vienuolynas / Monastery*

1. *Alytus*
2. *Anykščiai*
3. *Biržai (žr. IX)*
4. *Joniškis (žr. XV)*
5. *Kaunas*
6. *Klaipėda*
7. *Kražiai*
8. *Palėvenė*
9. *Raseiniai (žr. XV)*
10. *Simnas*
11. *Užventis (žr. XV)*
12. *Vegeriai*
13. *Vilnius (ir IX)*
14. *Žiežmariai*

Dainius Balčiūnas,
Algirdas Žalnierius

Bernardinų vienuolyno refektoriumas ir Šv. Jurgio Kankinio bažnyčios tvora

2017 m. detalieji tyrimai vykdyti Mažesniųjų brolių ordino Kauno Šv. Jurgio konvento, vienuolyno ansamblio refektoriume ir Šv. Jurgio Kankinio bažnyčios šventoriaus tvoros vietoje. Tiriamos vietovės yra Kauno senamiesčio 3 kvartale, suformuotame seniausioje Kauno senamiesčio V dalyje, Nemuno ir Neries upių santakoje (1 pav.). Bernardinų Šv. Jurgio konvento pastatas stovi bažnyčios P pusėje. Vienuoliai bernardinai Kaune įsikūrė 1471 m. Manoma, kad tuomet pastatytas pirmasis mūrinis vienuolyno pastatas – dviaukštė zakristija. Ji stovėjo prie gatvės, skyrusios vienuolyną nuo Kauno miesto teritorijos. Visi kiti vienuolyno ir Šv. Jurgio bažnyčios ansamblio pastatai pastatyti 1487–1504 m. laikotarpiu. Bažnyčia ir vienuolynas nukentėjo per 1596–1599, 1603 m. gaisrus. 1624 m. gaisro metu sugriuvus stogo konstrukcijoms, griuvo bažnyčios skliautas ir pilioriai, sveika liko tik presbiterija. XVII a. viduryje vienuolyno kompleksas nukentėjo nuo okupacinės rusų kariuomenės. 1670 m. bažnyčia atstatyta ir liko nepakitusi iki 1744 m. 1812 m. prancūzų kariuomenė bažnyčioje buvo įsirengusi sandėlį. 1850–1864 m. bažnyčia ir vienuolynas buvo uždaryti, o 1864 m. vienuolynas perduotas iš Varnių į Kauną atkeltai kunigų seminarijai. Tarybiniais metais jame veikė P. Mažylio medicinos mokykla. Šiuo metu vienuolynas grąžintas Bernardinų ordinui.

Pirmieji archeologiniai tyrimai vyko 1990 m. Šv. Jurgio bažnyčios šventoriuje (*ATL 1990 ir 1991 metais*, 1992, t. II, p. 7–9; *LIIR*, f. 1, b. 1891). Vėliau (1993–1997, 2009–2010, 2014, 2016 m.) jie atlikti įvairiose šio sakralinio ansamblio vidaus ir išorės prieigose (*ATL 1994 ir 1995 metais*, 1996, p. 213–217; *LIIR*, f. 1, b. 2529; *ATL 1996 ir 1997 metais*, 1998, p. 355–357; *LIIR*, f. 1, b. 3000; *ATL 2009 metais*, 2010, p. 289–292; *ATL 2010 metais*, 2011, p. 271–274;

1 pav. Šv. Jurgio Kankinio bažnyčia (raudonas apskritimas) ir Bernardinų vienuolynas (mėlynas kvadratas) Kauno senamiestyje. D. Balčiūno brėž.

Fig. 1. The Church of St. George (red circle) and the Bernardine Monastery (blue square) in Kaunas Old Town.

2 pav. Vienuolyno PV fasadas – refektoriumo vieta. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 2. The monastery's SW façade, the site of the refectory.

3 pav. Plytų nuogrinda. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 3. The brick floor.

ATL 2016 metais, 2017, p. 213–217), tačiau refektoriumas iki šiol netyrinėtas. 2017 m. tyrimuose dalyvavo MINK, padėjęs surinkti metalinius radinius.

Refektoriume archeologiniai tyrimai atlikti 2017 m. lapkričio mėnesį. Patalpa yra 100 m^2 pločio, joje bus klojamos naujos grindys. Pagal

statybos projektą molinių plytelių grindims turi būti paruoštas pagrindas, kuriam esamas refektoriumo patalpos paviršius pažemintas per 50 cm. Refektoriumas yra vienuolyno PV kampo pirmame aukšte (2 pav.). Patalpą tiriant iki projektinio 50 cm gylio, viršutinėje dalyje užfiksuotas 35–40 cm storio žvyro, vietomis smėlio ir priesmėlio sluoksnis su smulkiomis griuvenomis. Po juo iki 50 cm gylio buvo rastas smulkaus upės žvyro sluoksnis. Visi archeologiniai radiniai surasti viršutiniame sluoksnyje. Tai XVI–XVII a. sidabrinės, biloninės ir varinės monetos, statybinė keramika ir plokštinio koklio fragmentas.

Patalpoje rastos 3 sidabrinės monetos: 1566 m. Žygimanto Augusto dvidenaris, 1579 m. Stepono Batoro dvidenaris ir Žygimanto Vazos pusantro grašio (XVII a. pradžia?), taip pat rasti du Žygimanto Vazos (162?) dvidenariai, du Gustavo II Adolfo Vazos XVII a. pradžios biloniniai šilingai, du Kristinos Vazos biloniniai XVII a. vidurio šilingai ir du Jono Kazimiero Vazos XVII a. vidurio variniai šilingai. Surasti 6 metaliniai dirbiniai: pakabinamas spalvoto metalo lydinio kryželis su kilpute ir su spalvotos emalės (?) likučiais, dvi vario lydinio sagtelės-apkalėliai, 2 vario lydinio kilpos formos sagtelės, 4,7 cm ilgio varinis smeigtukas su apvalia galvute, 3 švininės plombos, 3 švininės kulkos, švininis svarelis su geležine kilpute (varpelio šerdis?). Išskirtinis radinys – pirmą kartą Kaune rasta varinės rašymo plunksnos dalis. Monetos ir metaliniai dirbiniai, plokštinio koklio šukė datuotini XVI–XVIII (?) a. Statybinės keramikos radinius sudaro kvadratinės ir stačiakampės grindų plytelės, profilinė angokraščio plyta. Taip pat rasta 27x20x8,5 cm neįprasto dydžio plyta, galbūt skirta skliauto mūrijimui, ir plokštinės čerpės fragmentas su „liežuvėlio“ formos galu. Patalpoje rasti du rausvai dažyti tinko gabalai nuo skliauto nerviūrų. Statybinė keramika priskirtina vienuolyno statybos laikotarpiui ir datuojama XVI a. pradžia.

4 pav. Grindų plytelės. A. Žalnieriaus nuotr.

Fig. 4. Floor tiles.

0 3 cm

5 pav. Hipokausto tipo krosnis. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 5. The hypocaust-style furnace.

Patalpos viduryje 5–10 cm gylyje surasta iš plytų, pusplyčių ir nuoskalų, grindų plytų suklota nuogrinda, kurią sunku pavadinti grindimis (3 pav.). Jos paviršius (H_{abs} 26,55–26,70 m) nelygus, plytos, pusplytės ir grindų plytos sudėtos be jokios tvarkos. Plytų formatas labai įvairus – 25,5–28,5x12,5–14,2x6,5–9 cm. Keliose vietose be tvarkos sudėtos ir grindų plytelės. Grindų plytelės šešiakampės, kvadratinės ir stačiakampės. Šešiakampė plytelė yra 37 cm ilgio, 17,5 cm pločio, 3,5 cm storio (4 pav.). Kvadratinės grindų plytelės yra 19x19x4,5 ir 20x20x6 cm dydžio. Rasta ir viena stačiakampė plytelė, kurios dydis yra 20,3x15,5x5,5 cm.

6 pav. Krosnies vaizdas išardžius vėlesnį antstatą iš P. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 6. The view of the furnace after the demolition of the later superstructure, as seen from the S.

7 pav. Krosnies vidus iš V. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 7. The furnace's interior, as seen from the W.

Kitose patalpos vietose tokių grindų pėdsakų nerasta. Pagal sluoksnių stratigrafiją refektoriume rastos grindų ar aslos liekanos buvo suklotos jau pačiame čia susiklosčiusių sluoksnių paviršiuje ir jas reiktų datuoti ne anksčiau kaip XVIII a. Tiksliau grindis datuoti trukdo tai, kad virš jų ir jose nerasta jokių archeologinių radinių, o jose surastos grindų plytelės datuojamos XVI–XVII a.

Patalpos ŠR kampe buvo rasti stačiakampio statinio pamatai (5 pav.). Kaip parodė vėlesni tyrimai, tai apardytos požeminės hipokausto tipo krosnies, šildžiusios refektoriumo patalpas, liekanos. Krosnies vidus buvo užpiltas pilkai rusva žeme su smulkiomis griuvenomis, jame archeologinių radinių nerasta. Statinio ilgis Š pusėje yra 3,63 m, P – 3,59 m, plotis R pusėje yra 2,43 m, V – 2,45 m. V sienelėje plytos rištos gana taisyklingu gotikiniu rišimu, P sienelė sumūryta klojant plytas galais į išorę. Statinio sienelės iš 26–28x12,5x8,5–9 cm plytų mūrytos tuo pačiu metu kaip refektoriumo R ir Š siena (6 pav.).

Iškasus hipokausto vidų iki H_{abs} 26,10 m lygio, paaiškėjo, kad statinio P siena buvo nuardyta apie 60 cm ir tikrasis jos plotis šiame gylyje yra 68 cm. Surasta statinio P sienelė buvo sumūryta ant nuardyto originalaus mūro paviršiaus vėliau statinį remontuojant ar atliekant rekonstrukciją, kurios laiko nustatyti negalime. Ant P sienos Š šono buvo sumūrytos septynios 27x13x6,5 cm dydžio hipokausto skliauto pėdos plytos (7 pav.). Hipokausto krosnies liekanos bus užklotos naujomis grindimis, bet jos kontūrai bus pažymėti refektoriumo grindų paviršiuje.

Prie patalpos P ir Š sienų atkasti po skliauto piliastrais sumūryti septyni 84–130x56–80 cm dydžio pamatai. Patalpą perdengiantis skliautas nėra originalus, permūrytas greičiausiai po XVII a. I pusėje vykusių gaisrų. Skliauto piliastrai buvo priglausti ir apatinėje dalyje nesurišti su patalpos P ir Š sienomis ir buvusiais pamatais. Prie P sienos atkasti 4, prie patalpos Š sienos – 3 skliauto piliastrų pamatai. Aštunto piliastro pamatas, buvęs refektoriumo ŠR kampe, neišliko arba buvo suardytas kasant minėtą duobę hipokausto R dalyje.

Nuardžius grindis ir gilinant patalpą, apie 45 cm gylyje nuo buvusio paviršiaus visoje

8 pav. Bendras refektoriumo vaizdas iš V atkasus kolonos dalį ir jos pamatą. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 8. The general view of the refectory as seen from the W after unearthing the column base and foundation.

patalpoje rastas šviesus smulkios frakcijos upės žvyro sluoksnis. Refektoriumo patalpoje surasta šešiakampės kolonos apatinė dalis ir jos pamatas (8 pav.). Išlikusi dalis yra 23–24 cm aukščio, ji stovi ant beveik taisyklingo kvadrato formos pamato, kurio dydis yra 1,98x1,97 m. Kolona ir jos pamatas sumūryti iš 28–30x14–15x8–8,5 cm dydžio plytų ir jų nuolaužų, surišant jas baltu riebiu kalkių skiediniu. Kolonos plotis tarp šoninių plokštumų yra 1,09 m. Šešiakampės kolonos 4 šonai yra lygiagretūs su refektoriumo sienomis. Kolonos P pusė yra 3,48 m nuo refektoriumo P sienos, Š – 3,5 m nuo Š sienos, V – 5,51 m nuo V sienos, R – 5,88 m nuo R sienos. Šie matmenys rodo, kad kolona buvo sumūryta beveik pačiame refektoriumo centre, kiek arčiau patalpos V sienos. Kolona priskirtina pradiniam vienuolyno statybos etapui ir datuojama XV–XVI a. riba. Kolona ir jos pamatas bus išsaugoti ir perdengus stiklu eksponuojami vienuolyno refektoriumo grindyse.

Ant kolonos V pusės, apie 6 cm (H_{abs} 26,50 m) žemiau išlikusio kolonos viršaus išliko rusvos spalvos dažymo pėdsakų ir galimų grindų plytelių atspaudai (9 pav.). Ant refektoriumo V sienos pirmojo tinkavimo apačia yra H_{abs} 26,50 m lygyje. Prie refektoriumo R sienos, 25 cm gylyje (H_{abs} 26,45 m) nuo buvusio paviršiaus rastas iki 3–5 cm storio kalkių skiedinio sluoksnis. Galbūt tai plytinės aslos pagrindas,

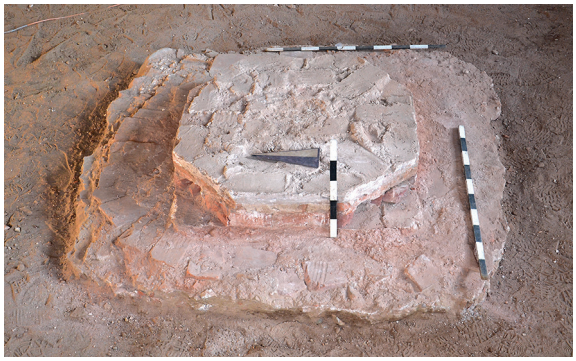

9 pav. Kolonos apatinė dalis ir jos pamatas. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 9. The column's base and foundation.

10 pav. Perkasos bendras vaizdas iš V. A. Žalnieriaus nuotr.

Fig. 10. A general view of the trench, as seen from the W.

11 pav. Keraminio vamzdžio fragmentas. D. Balčiūno nuotr.

Fig. 11. A ceramic pipe fragment.

nors jame jokių grindų plytų atspaudų nerasta. Todėl atrodytų, kad pirmosios refektoriumo grindys buvo H_{abs} 26,45–26,50 m lygyje, apie 35–40 cm žemiau dabartinio paviršiaus.

Šv. Jurgio Kankinio bažnyčios šventoriaus tvora tyrinėta 2017 m. spalį–lapkritį (1, 10 pav.). Šventoriaus žemės paviršius lygus, tolygiai žemėja V pusės link. Prie bažnyčios ir šventoriaus vartų jo H_{abs} 26,75–27,00 m. Į V pusę žemės paviršius tolygiai žemėja ir prie V tvoros yra H_{abs} 25,60–26,70 m lygyje. Šventoriaus R dalyje dabartinis žemės paviršius sutampa ar yra kiek žemesnis negu Papilės gatvėje. O dabartinio žemės paviršiaus už šventoriaus V tvoros lygis yra H_{abs} 24,90–25,40 m – 1,35–1,70 m žemesnis negu šventoriaus paviršiaus. 1994 m. archeologinių tyrimų duomenimis, šventoriaus paviršius buvo pakeltas XX a. I pusėje pastačius V tvorą. 2017 m. prie Šv. Jurgio Kankinio bažnyčios Š tvoros vidinės pusės buvo iškasta 26 m ilgio, 2 m pločio ir 1,5 m gylio perkasa tvoros sutvirtinimo konstrukcijai ir ištirtas 52 m^2 plotas. Pagal tyrimų programą tokia pati perkasa turėjo būti iškasta ir prie bažnyčios šventoriaus V tvoros, bet pakeitus projektą, V tvora buvo nugriauta iki pamatų, ant kurių pastatyta nauja tvora.

Kultūriniai sluoksniai tiesiant ryšių komunikacijas ir statant šulinį perkasos R gale visiškai suardyti, tirtame projektiniame gylyje pirminio žemės paviršiaus neaptikta. Perkasos V gale iki 1,5 m gylio yra supiltas 1,2–1,3 m storio statybinių griuvenų sluoksnis. Atrodytų, kad maždaug nuo perkasos vidurio buvęs žemės paviršius pradeda staigiai žemėti V kryptimi. Griuvenose rasta plokštinių koklių, buitinės keramikos ir stiklinio butelio šukių, figūrinių plytų ir čerpių, 7 monetos ir kitų metalinių dirbinių. Plokštiniai kokliai glazūruoti žalia ir ruda glazūra, puošti stilizuotu augaliniu ornamentu. Buitinę keramiką sudaro virimo puodo, ąsočio, puodynės šukės, degtos oksidacinėje aplinkoje ir datuojamos XVII–XVIII a. Išskirtinis keraminis dirbinys yra keraminio vamzdžio (?) fragmentas (11 pav.). Jo pakraštėlis dvigubo profilio, nesmarkiai atlenktas į išorę, žiestas, degtas oksidacinėje aplinkoje, rusvos spalvos, viduje aprūkęs. Stiklinius dirbinius sudaro žalio stiklo butelio viršutinė dalis ir taurės dugnas. Butelis petelių srityje puoštas reljefiniu antspaudu su augaliniu vainiku apsuptu karūnuotu ereliu. Figūrinės plytos yra 6 skirtingų profilių, naudotos angokraščių, cokolio, skliauto nerviūrų puošybai. Figūrinės plytos į sluoksnį pateko bažnyčios remonto metu. Taip pat rasta plokš-

tinių, žaliai glazūruotų kraiginių ir olandiškų čerpių šukių. Viename sluoksnyje rastos 7 XVII–XX a. varinės monetos. Tai Gustavo II Adolfo Vazos 1621–1632 m. šilingas, 1666–1668 m. Jono Kazimiero šilingas, Stanislovo Augusto Poniatovskio šilingas. Taip pat rasta Pavlo I 1798 m. 1 kapeika, XVIII a. denga, Nikolajaus II 1899 m. ½ kapeikos ir Lietuvos Respublikos 1936 m. 2 centų moneta. Kitus metalinius dirbinius sudaro varinis žiedas, saga, kabliukas (?) ir švininė kulka. Pagal šiame sluoksnyje surastus figūrinių plytų fragmentus, monetas ir kitus radinius šį sluoksnį reikia sieti su paskutiniais bažnyčios remontais ir jo susidarymą datuoti XVII–XX a.

Perkasos V gale virš griuvenų sluoksnio buvo supilti pilkai rusvos žemės, smulkių griuvenų, pilkos žemės priesmėlio sluoksniai su XX a. šiukšlėmis. Sluoksnių bendras storis siekia iki 1,4 m.

Iškasus perkasą prie vienuolyno Š sienos, atsidengė jo mūras, pastatytas naudojant lauko riedulius, plytas, rištas kalkių skiediniu, ir betoną. Viršutinė sienos dalis yra tinkuota. Tvora buvo pastatyta ant pamato, kurio apačios projektiniame 1,5 m gylyje pasiekti nepavyko. Pamato viršus yra nevienodame lygyje ir buvo statomas prisitaikant prie buvusio šventoriaus žemės paviršiaus, kuris kilo R pusės link. Pamato viršutinė dalis iki išklotinės 15,3 m sumūryta iš 25–27,5x12,5–14x6,5–8,5 cm dydžio plytų, naudojant baltą riebų kalkių skiedinį ir nesilaikant aiškesnio plytų rišimo būdo. Galima tik pastebėti, kad didesnė dalis plytų sumūrytos galais į išorę. Pradedant nuo išklotinės 8,7 m, pamato apatinėje dalyje iki projektinio perkasos gylio dalyje yra sudėti nuo 32x25 iki 54x38 cm dydžio lauko rieduliai. Rieduliai rišti kalkių skiediniu, tačiau jis dėtas tik ties riedulių viduriu, neužglaistant išorinio pamato paviršiaus. Mūro išklotinės 18–26 m virš lauko riedulių išlieta 40 cm aukščio išlyginanti betono juosta.

Virš pamato iš plytų, naudojant kalkių skiedinį, sumūryta vienuolyno Š tvoros siena. Plytos kaip ir pamato struktūroje yra labai įvairios – 25–27,5x12,5–14x6,5–8,5 cm dydžio. Mūrijant nesilaikyta kokio nors plytų rišimo būdo, dauguma plytų sumūrytos galu į išorę. Pats mūras ne tinkuotas, o apdrėbtas kalkių skiediniu. Atrodytų, kad plytos buvo surinktos iš įvairiu metu statytų ir įvairiu laiku nugriautų pastatų. Vienuolyno Š tvoros V dalis, sprendžiant iš naudotų plytų įvairovės, galėjo būti sumūryta ne anksčiau kaip XVII a. Jos R dalis, išardžius tvorą iki lauko riedulių pamato viršaus, buvo perstatyta XX a. I pusėje, naudojant betoną ir fabrikinės gamybos plytas. Dabartinės žemės lygis skiriasi per 2 m V tvoros vidinėje ir išorinėje pusėje. Vidinėje dalyje šventoriaus paviršius yra H_{abs} yra 26,60–26,81 m lygyje, išorinėje ties vienuolyno tvoros ŠV kampu – H_{abs} 24,90 m, o prie stovinčio pastato tvoros P gale – H_{abs} 25,46 m.

Nugriovus vienuolyno V tvorą, už jos atsidengė čia supilti kultūriniai sluoksniai. Tai smulkių griuvenų, rusvos, pilkos, maišytos žemės sluoksniai su XX a. šiukšlėmis. Viršutinius sluoksnius sudaro XX a. supylimai, šaligatvio plytos ir smėlio sluoksniai, kurių bendras storis yra 60–70 cm. Atrodytų, kad pastačius tvorą žemės paviršius šventoriuje buvo pakeltas per 1,35–1,7 m. Pati tvora, sprendžiant pagal statant naudotą betoną, buvo pastatyta ne anksčiau kaip XIX a. I pusėje.

The Bernardine Monastery Refectory and the Fence of the Church of St. George the Martyr

100 m² were investigated in the refectory of the Bernardine monastery (Figs. 1, 2) in Kaunas Old Town by excavating the entire room

down to the planned depth of 50 cm from the existing surface. A fill layer up to 40 cm thick of gravel, sand, and small rubble was discovered on the surface of the entire room's floor and below that, down to a depth of 50 cm, a fill layer of small river gravel. At a depth of 5–10 cm inside the refectory, the disorderly remains of flooring laid using bricks, brick fragments, and several square and hexagonal tiles, which should be dated to the 18th century (Figs. 3, 4), were discovered in an area of about 8 m^2. In the NE corner of the room a hypocaust-style, 3.63 x 2.33 m furnace had been built out of brick (Figs. 5–7). The foundations of seven arch pilasters made of bricks and small fieldstones were unearthed near the room's N and S walls. After taking up the remains of the 18th-century floor, the hexagonal column of the original arch, which dates to the turn of the 16th century, was found in the centre of the refectory (Figs. 8, 9). The hexagonal column will be displayed under a sheet of glass in the refectory floor. The remains of the hypocaust furnace will be covered by a new floor but its contours will be marked on the floor's surface.

During the investigation, one trench (52 m^2) was excavated near the N fence of the churchyard of the Church of St. George the Martyr (Figs. 1, 10). After demolishing the W wall down to the adjacent ground's surface, it was determined that it had been erected on a concrete foundation no earlier than the first half of the 20th century. Undisturbed cultural layers survived in the trench in a roughly 2 m^2 area but the original ground's surface was not discovered anywhere in the trench. The surviving cultural layers consisted of 19th–20th-century fill layers and the fill from 20th-century utility line ditches. The monastery's N fence could have been erected no earlier than the 17th-century and its E part was re-erected from the level of the foundation in the first half of the 20th century. Finds were discovered in the layer of rubble in the trench. These consisted of 17th-century panel stove tiles (*Blattkacheln*), household pottery, shards of glass articles, gauged bricks, roof tile fragments, and pieces of ceramic pipe (Fig. 11). Seven 17th–20th-century copper coins, a copper ring, a button, and a lead bullet were also found.

Nerijus Brazdeikis

Vegerių sinagogos liekanos

2017 m. atlikti žvalgomieji tyrimai Vegerių kaime (Akmenės r., Naujosios Akmenės sen.). Tyrimais, kuriuos inicijavo VšĮ „Akmenės istorijos muziejus“, siekta nustatyti, ar sklype, esančiame tarp J. Basanavičiaus g. 1 ir 3 namų, yra išlikę Vegerių kaimo sinagogos pamatai. Remiantis LCVA duomenimis, mūrinė sinagoga Vegeriuose buvo pastatyta 1890 m. Nuo 1941 m. liepos sinagoga buvo uždaryta, o nuo 1945 m. joje veikė kepykla (*LCVA*, f. R-181, ap. 1, b. 13, l. 22). Daugiau duomenų apie sinagogą nėra, tikriausiai po karo sinagoga buvo nugriauta, o sklypas naudotas žemės ūkio veiklai. Pagal 1866 m. planą numatomo tirti sklypo vietoje iki pastatant sinagogą buvo žydų mokykla.

Vegerių kaimas žinomas jau nuo 1602 m. 1738 m. čia buvo 15 kiemų, o 1745 m. minimas Vegerių miestas. 1897 m. Vegeriuose buvo 617 gyventojų, veikė mokykla, biblioteka, buvo ugniagesių komanda, valstybės monopolijos degtinės krautuvė ir dar kelios. Vegeriuose gyvenę rusai turėjo savo cerkvę, žydai – savo maldos namus – sinagogą, o katalikai – dar XVIII a. pastatytą Šv. Jurgio bažnyčią.

Sklype ištirtos dvi 5x2 m dydžio perkasos (20 m^2) (1 pav.). Jose aptikti pamatai siejami su čia buvusiu užstatymu – žydų mokykla bei sinagoga. ***Perkasoje 1*** pamatai aptikti 20 cm gylyje